

MICHAEL
CONNELLY

TEMNEJŠIA
NEŽ NOC

TOP
Krimi

TEMNEJŠIA
NEŽ NOC

Michael Connelly

TEMNEJŠIA
NEŽ NOC

Z angličtiny preložil Patrick Frank

slovar

Copyright © 2001 by Hieronymus, Inc.
This edition published by arrangement with Little, Brown
and Company (Inc.), New York, USA. All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo Slovart, spol. s r. o.,
Bratislava 2002, 2021
Translation © Patrick Frank 2002, 2021

ISBN 978-80-556-5199-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými
a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom
súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Jackovi a Mary Lavellovcom,
ktorí mi dokázali, že existuje aj druhá šanca.*

Prológ

Bosch nazrel cez malé okienko do cely pre zadržaných opilcov a videl, že ten muž je v nej sám. Vytiahol zbraň z puzdra a podal ju službukonajúcemu seržantovi, ako káže predpis. Dvere sa odomkli, odsunuli a jeho ovalil nechutný zápach potu a zvratkov.

„Ako dlho ho tu máme?“

„Asi tri hodiny,“ odvetil seržant. „Nafúkal jedna celá osem, takže neviem, koľko z neho dostanete.“

Bosch vošiel do cely a uprel pohľad na postavu rozvalenú na zemi.

„Dobre. Môžete zavrieť.“

„Keby ste niečo potrebovali, dajte mi vedieť.“

Dvere sa hlasno zatreskli. Muž na zemi zastonal a trochu sa pomrivil. Bosch si sadol na lavicu, vytiahol z vrecka diktafón a položil ho vedľa seba. Potom letmo pozrel na okienko vo dverách. Seržant práve odchádzal. Špičkou topánky šťuchol muža do boku. Opilec znova zastonal.

„Vstávaj, ty špina!“

Muž obrátil hlavu nabok a pomaly ju zdvihol. Vo vlasoch mal kúsok olúpanej farby a vpredu na košeli zaschnuté zvratky. Otvoril oči, hneď ich však zavrel pred bolestne ostrým svetlom lampy pod stropom cely. Keď sa odhodlal prehovoriť, z hrdla sa mu ozval len zachrípnutý šepot.

„Zasa ty.“

Bosch prikývol.

„Veru tak. Zasa ja.“

„Náš malý tanček.“

Na tri dni neholenej opilcovej tvári sa míhol náznak úsmevu. Harry si všimol, že mu chýba zub, ktorý naposledy ešte mal. Siahol po diktafóne, no ešte ho nezapol.

„Vstávaj. Je načase pohovoriť si.“

„Ser na to, chlape. Nechcem...“

„Dochádza ti čas. Hovor!“

„Daj mi pokoj, doboha!“

Bosch obrátil pohľad k oknu. Vonku bolo jasno. Znova pozrel na muža na betónovej podlahe celý.

„Tvoja záchrana spočíva v pravde. Teraz viac než inokedy. Bez pravdy ti neviem pomôcť.“

„Čo si ty farár? Prišiel si si vypočuť moju spoved?“

„A si ochotný vyspovedať sa mi?“

Muž mlčal. Boschovi sa po chvíli zdalo, že už znova spí. Zasa ho štuchol špičkou topánky do obličky. Opilec sa strhol a začal okolo seba mávať rukami aj nohami.

„Doriti aj s tebou!“ kričal. „Nechcem ťa. Chcem právnika.“

Harry chvíľu mlčal, potom zobral z lavice diktafón a strčil ho naspäť do vrečka. Ešte naposledy pozrel na opilca a smutne pokrútil hlavou.

„Tak potom ti asi nepomôžem,“ povedal.

Vstal, prešiel k dverám a zaklopal na seržanta. Muža nechal ležať na zemi.

1

„Niekto k nám ide.“

Terry McCaleb pozrel na svoju ženu a sledoval jej pohľad až na kľukatú cestu pod domom. Pomaly po nej stúpala golfový vozík s vysunutou strechou, pre ktorú nebolo vidieť na vodiča.

Sedeli na zadnej verande domu, ktorý im Graciela prenajala na La Mesa Avenue. Mali odtiaľ výhľad nielen na cestu a celý Avalon s prístavom, ale aj na záliv Santa Monica a clonu smogu v diaľke, zahaľujúcu veľkomesto na druhej strane. Práve to bol dôvod, prečo sa rozhodli pre tento dom. Vo chvíli, keď žena prehovorila, však nepozeral ani na ňu, ani na mesto pod kopcom, ale na svoju dcérku, ktorú držal v náručí. Nedokázal odtrhnúť pohľad od jej hlbokých modrých očí plných dôvery.

Golfový vozík, čo sa k nim blížil, mal číslo z požičovne, takže sa v ňom neviezol nikto z miestnych. Musel to byť ktosi, kto sa sem dostal z mesta na trajekte *Catalina Express*. Ani to však nevysvetľovalo, ako môže Graciela vedieť, že smeruje práve k nim a nie k niektorému inému domu na La Mesa.

Nepýtal sa jej na to. Dobre vedel, že aj v minulosti mávala predtuchy, ktoré sa vyplnili. Jednoducho počkal, kým vozík nezmizol za domom a ten neznámy nezaklopal na dvere. Graciela išla otvoriť a po chvíli sa vrátila so ženou, ktorú nevidel celé tri roky.

Len čo detektívka Úradu šerifa Jaye Winstonová zazrela dieťa, usmiala sa. Bolo to úprimné, no jej úsmev zároveň pôsobil tak trochu ako úsmev človeka, ktorý sem neprišiel obdivovať ich dcéru. Bolo to jasné aj podľa hrubého zele-

ného spisu pod jej pazuchou. Prišla sem pracovne. Vyšet- rovala vraždu.

„Ahoj, Terry. Ako sa máš?“

„Výborne. Pamätáš si Gracielu?“

„Pravdaže. A toto je kto?“

„CiCi.“

Pred cudzími nikdy nepoužíval dcérkino plné meno. Cielo jej hovoril len vtedy, keď s ňou bol sám.

„CiCi,“ zopakovala po ňom Winstonová, akoby čakala, že jej to meno vysvetlí. Keď sa k tomu nemal, spýtala sa: „Koľ- ko má?“

„Takmer štyri mesiace. Je veľká.“

„No teda! Na svoj vek... A ten chlapec... Kde je?“

„Raymond,“ pomohla jej Graciela. „Je s kamarátmi. Ter- ry mal zákazníkov, a tak si šiel do parku zahrať softbal.“

Ich rozhovor sa neustále zadrhával a pôsobil nepríjem- ným dojmom. Winstonovú tieto veci buď vôbec nezaujíma- li, alebo nebola zvyknutá na diskusie o banalitách.

„Dáš si niečo na pitie?“ spýtal sa jej Terry a podal die- ťa Graciele.

„Vďaka, ale nie som smädná. Na lodi som si dala kolu.“

CiCi akoby vycítila, čo je v danej chvíli najvhodnejšie, a začala mrnkať, takže ju Graciela musela zobrať dnu. Terry ostal s Jaye na verande. Ukázal na okrúhly stôl s niekoľký- mi stoličkami, kde zvykli večerať, keď dieťa spalo v dome.

„Posaďme sa.“

Ponúkol Winstonovej stoličku s najlepším výhľadom na prístav. Sadla si a položila na stôl spis, o ktorom už vopred vedel, že obsahuje záznamy z vyšetrovania vraždy, spolu s jednou videokazetou.

„Nádhera,“ poznamenala.

„Áno, je naozaj úžasná. Dokážem sa na ňu pozeráť celé dni bez toho, aby...“

Zarazil sa a na tvári sa mu objavil neistý úsmev, preto- že si náhle uvedomil, že Jaye hovorí o výhľade, nie o jeho dcérke. Aj Winstonová sa usmiala.

„Naozaj je krásna, Terry. Veľmi. Ale aj ty vyzeráš celkom dobre. Opálený, a vôbec...“

„Trávim veľa času na vode.“

„A čo zdravie?“

„Nemôžem sa sťažovať na nič okrem všetkých tých liekov, čo ma nútia jesť. Už tri roky mám nové srdce a neobjavili sa nijaké problémy. Akurát už asi navždy budem musieť hltáť tony tabletiiek.“

Usmial sa. Naozaj pôsobil ako stelesnenie zdravia – slnko mu zafarbilo pleť na tmavohnedo, no s vlasmi urobilo presný opak. Mal ich ostrihané nakrátko a teraz už takmer plavé. Práca na lodi mu posilnila aj svaly na rukách. Jediný znak prezrádzajúci, čím prešiel, bola dvadsaťpäť centimetrov dlhá jazva po transplantácii, skrytá pod košelou.

„No to je super,“ potešila sa Winstonová. „Zdá sa, že sa tu máš ako v raji. Nový domov, rodina, ďaleko od všetkého...“

Na chvíľu sa odmlčala a uprela pohľad na mesto, akoby tam videla aj celý jeho predchádzajúci život. Vždy sa mu zdalo, že jej príťažlivosť do veľkej miery spočíva v tom, ako uličnícky vyzerá. Nepoužívala mejkap, mala pieskovožlté vlasy po pleciah, ostrý, inteligentný pohľad a príjemný, no niekedy dosť smutný úsmev – akoby vo všetkom videla okrem zábavy aj kúsok tragédie. Bola oblečená v čiernych džínkach, bielom tričku a čiernom športovom saku. Z nejakého dôvodu mu to pripadalo nesmierne sympatické. Už dávno myslel na to, že keby sa nedal dokopy s Gracielou, zrejme by ju chcel spoznať oveľa dôvernejšie. Zdalo sa mu, že aj ona to tuší.

„Potom však mám hlúpy pocit z toho, kvôli čomu som prišla,“ povedala. „Do istej miery.“

Terry kývol smerom k spisu a ku kazete.

„Prišla si kvôli práci. Mohla si zavolať. Ušetrila by si si čas.“

„Vieš, nikomu si neposlal kartu s novou adresou a telefónom,“ namietla. „Pripadalo mi to, akoby si nechcel, aby sa ľudia dozvedeli, kde si.“

Napravila si vlasy za ušom a znova sa usmiala.

„To nie je celkom pravda,“ spresnil. „Len som si myslel, že ľudia možno nechcú vedieť, kde a ako som skončil. Ale ako si ma teda našla?“

„Spýtala som sa v prístave na pevnine.“

„V meste na druhej strane. Tu na ostrove tomu hovoria 'mesto na druhej strane'.“

„Tak v meste na druhej strane. V prístavnej kancelárii mi povedali, že tam stále máš rezervované miesto, ale väčšinu času kotviš na ostrove. Tak som si tam zašla, zobrala si vodný taxík a vozila sa po miestnom prístave, až kým som nenašla tvoju loď. Bol na nej ten tvoj priateľ. Povedal mi, ako sa k tebe dostať.“

„Buddy.“

McCaleb pozrel na prístav a vyhladal očami svoju loď *Druhé more*. Vzdušnou čiarou to k nej nebolo ani osemsto metrov. Na korme sa skláňal Buddy Lockridge. Po chvíli rozoznal aj to, že Buddy umýva navijaky vodou zo sladkovodnej nádrže.

„O čo teda ide, Jaye?“ spýtal sa bez toho, aby sa na ňu pozrel. „Musí to byť niečo dôležité, keď si sa kvôli tomu unúvala až sem a navyše v nedeľu. Predpokladám, že cez víkend nepracuješ.“

„Zvyčajne nie.“

Odsunula kazetu nabok a otvorila spis. Až teraz sa McCaleb pozrel jej smerom. Hoci zo svojho pohľadu mal spis hore nohami, okamžite vedel, že na prvej strane je štandardná správa o zistení vraždy. Začínali sa ňou takmer všetky spisy, ktoré v živote čítal. Bez problémov si prečítal aj to, že je to prípad zo západného Hollywoodu.

„Bola by som rada, keby si sa pozrel na jeden môj prípad. Myslím vo voľnom čase. Napadlo mi, že by to mohla byť tvoja parketa. Dúfala som, že si to prečítaš a možno ma upozoríš na niečo, čo som zatiaľ neskúsila.“

Už vo chvíli, keď zazrel spis, mu bolo jasné, o čo ho požiada. Teraz, keď to naozaj urobila, ho však zaplavili zmiešané pocity. Nadchýnala ho predstava, že bude znova robiť to, čo kedysi, no zároveň ho trápil pocit viny, že do svojho nového života zanáša smrť. Nenápadne sa pozrel, či ich nesleduje Graciela. Nepozerala sa na nich.

„Moja parketa?“ spýtal sa. „Ak je to viacnásobný vrah, nesmieš strácať čas. Choď s tým na FBI, spoj sa s Maggie Griffínovou, a tá ti...“

„To všetko som už spravila, Terry. Potrebujem ťa.“

„Aké je to staré?“

„Dva týždne.“

Zdvihla pohľad od spisu a pozrela mu do očí.

„Novoročný prípad?“

Jaye prikývla.

„Prvý prípad tohto roka,“ odvetila. „Aspoň v okrese Los Angeles. Vieš, niektorí ľudia tvrdia, že pravé milénium sa začína až týmto rokom.“

„Myslíš, že to je nejaký miléniový maniak?“

„Nech je to ktokoľvek, je poriadne vyšinutý. Aspoň si myslím. Preto som s tým prišla za tebou.“

„Čo ti na to povedali v FBI? Zobrala si to k Maggie?“

„Ty si už fakt dlho nebol s nikým v kontakte, Terry. Maggie poslali naspäť do Quantica. Posledné roky sa toho veľa nedialo, a tak ju oddelenie behavioristiky stiahlo do centra. Vysunuté pracovisko v Los Angeles sa zrušilo. Hovorila som s ňou, ale len po telefóne. Prehnala to cez VICAP. Nič sa nenašlo.“

McCaleb vedel, že hovorí o počítačovom systéme programu na vyhľadávanie páchatel'ov násilných trestných činov.

„A čo profil?“ spýtal sa.

„Som v poradovníku. Vedel si, že na Silvestra a Nový rok sa stalo tridsaťštyri vražd, inšpirovaných milénium? Majú plné ruky práce a väčšie zbory, ako je ten náš, sú v poradovníku až celkom dolu. Myslia si, že menšie nemajú dosť kapacít na vyšetrowanie a potrebujú ich pomoc viac než my.“

Chvíľu ho o tom nechala uvažovať. McCaleb tejto filozofii FBI dobre rozumel. Bolo to čosi ako núdzový výber najťažších prípadov.

„Nevadí mi, keď musím čakať nejaký ten mesiac, kým sa Maggie alebo niekto iný uvoľní aj na môj prípad, ale inštinkt mi hovorí, že čas hrá proti nám, Terry. Ak naozaj ide o viacnásobného vraha, mesiac môže byť pridlho. Preto mi napadlo zájsť za tebou. Dostala som sa do slepej uličky a ty budeš možno jediná nádej, ako sa z nej zasa vymotať. Ešte som nezabudla na Prízrak z cintorína ani na kódové vraždy. Dobře viem, čo dokážeš so spisom a záznamom z miesta činu.“

Bola to účelová lichôtko a zatiaľ prvý falošný ťah, ktorý naňho skúsila. Všetko ostatné očividne myslela úprimne – najmä presvedčenie, že by vrah mohol znova zaútočiť.

„Už som to dlho nerobil, Jaye,“ začal opatrne. „Okrem tej veci s Gracielinou sestrou som na ničom nepracoval už...“

„Ale, no tak, Terry! Nesnaž sa mi nič natárať. Môžeš tu sedieť s deckom celé dni aj týždne, a neprídeš o nič z toho, čím si bol a čo si robil. Poznám ťa. Dlhو sme sa nevideli ani nerozprávali, ale to na veci nič nemení. Poznám ťa a viem, že neprejde jediný deň, aby si nepremýšľal o svojich prípadoch. Ani jeden jediný.“

Odmĺčala sa a premerala si ho.

„Hoci ti zobrali tvoje staré srdce, nevzali ti to, čo ťa ženie vpred. Chápeš, ako to myslím?“

Odvrátil sa od nej a pozrel na svoju loď v prístave. Buddy sedel v hlavnom rybárskom kresle s nohami na zadnom palubnom nosníku. Zrejme mal v ruke pivo, bol však príliš ďaleko na to, aby sa to dalo rozoznať.

„Ak sa tak dobre vyznáš v ľuďoch, načo potrebuješ mňa?“

„Možno som v tom naozaj dobrá, ale ty si najlepší. Dočerta, zavolala by som ťa na to, aj keby v Quanticu nemali plno až do Veľkej noci. Myslím to vážne. Bol si...“

„Dobre, dobre, Jaye. Nepotrebujem reklamný šot. Moje sebavedomie je na dosť dobrej úrovni aj bez...“

„Tak čo teda potrebuješ?“

Obrátil pohľad naspäť k nej.

„Len trocha času na premýšľanie.“

„Lenže ja som sem prišla práve preto, lebo inštinkt mi vraví, že nemáme času nazvyš.“

Postavil sa a prešiel k zábradliu. Pozeral smerom na more. K ostrovu sa blížil *Catalina Express*. Vedel, že je takmer prázdny. V zimných mesiacoch sem chodilo len veľmi málo turistov.

„Ide loď,“ poznamenal, „a máme zimný harmonogram, Jaye. Ak tu nechceš ostať celú noc, mala by si sa poponáhľať.“

„Ak budem musieť, zavolám si policajnú helikoptéru. Terry, potrebujem od teba maximálne jeden deň. Možno dokonca len jeden večer. Posad' sa k tomu, prečítaj si spis, pozri si záznam a povedz mi, čo si našiel. Možno o nič nepôjde, no možno objavíš niečo nové. S trochou šťastia prídeš s niečím, čo mi uniklo, alebo vymyslíš hypotézu, ktorá mi zatiaľ nenapadla. To je všetko, čo od teba chcem. Myslím, že to nie je priveľa.“

Odtrhol pohľad od prichádzajúcej lode, obrátil sa a oprel chrbtom o zábradlie.

„Zdá sa ti, že toho nie je priveľa, pretože tým žiješ, zatiaľ čo ja nie. Som z kola von, Jaye. Stačí jediný deň, a všetko sa zmení. Presťahoval som sa sem, aby som zabudol na to, v čom som bol kedysi dobrý. Chcem byť dobrý v niečom inom. Napríklad dobrý manžel a otec.“

Winstonová vstala a aj ona prešla k zábradliu. Postavila sa vedľa neho, no pozerala na scenériu pod kopcom, zatiaľ čo on bol obrátený k domu. Nakoniec prehovorila, ale veľmi ticho, aby ju znútra nepočula Graciela.

„Pamätáš si, čo si mi povedal, keď si vyšetroval prípad Gracielinej sestry? Vravel si, že si dostal druhú šancu žiť a na to musí existovať nejaký dôvod. Teraz si si vybudoval nový život s ňou, jej dieťaťom a neskôr svojím vlastným. Je to úžasné, Terry. Naozaj. Ale nie je to dôvod, ktorý si hľadal. V hĺbke duše to vieš aj ty sám. Bol si dobrý v chytaní týchto ľudí. Čo je v porovnaní s tým chytenie rýb?“

Mlčky prikývol. Samého ho nahnevalo, ako rýchlo to urobil.

„Nechaj to tu,“ povedal. „Keď budem môcť, zavolám ti.“

Winstonová sa cestou k prednému vchodu obzerala po Graciele, nikde ju však nevidela.

„Asi je s malou,“ vysvetlil jej McCaleb.

„Tak ju odo mňa pozdrav.“

„Jasné.“

Potom už obaja trápne mlčali. Ticho prerušila až Jaye vo chvíli, keď jej otvoril dvere.

„Aké to je, Terry? Myslím byť otcom.“

„Je to to najhoršie a zároveň najlepšie, čo môže človek zažiť.“

Bola to jeho štandardná odpoveď. Pár sekúnd o nej premýšľal a potom dodal niečo, čo ešte nikomu nepovedal. Dokonca ani Graciela.

„Je to ako mať celý čas k hlave priloženú pištoľ.“

Winstonová sa zatvárila zmätene a možno aj trocha ustarané.

„Ako to?“

„Lebo si stále uvedomujem, že keby sa jej čokoľvek stalo, môj život by sa skončil.“

Prikývla.

„Tomu, myslím, rozumiem.“

Vyšla von a nasadla. Vyzeralo to dosť hlúpo. Ostrieľaná vyšetrovateľka vražd, odchádzajúca z pracovnej návštevy v golfovom vozíku.

2

Nedeľná večera s Gracielou a Raymondom prebehla veľmi ticho. Mali morského ostrieža, ktorého priniesol z poslednej plavby okolo šije ostrova. Jeho klienti si vždy chceli nechať ulovené ryby, no v prístave často zmenili názor. Zrejme to malo čosi spoločné s mužským loveckým inštinktom. Nestačilo, že korisť ulovili. Museli ju aj zabiť. Pre McCaleb a jeho rodinu to znamenalo, že mali na stole veľmi často morské ryby.

Ostrieža upiekol na záhradnom grile spolu s niekoľkými šúľkami kukurice a Graciela k nemu urobila šalát. Pred dospelými stálo biele víno a pred Raymondom mlieko. Jedlo bolo dobré, nie však ticho, čo pri ňom panovalo. McCaleb pozrel na chlapca a uvedomil si, že aj on vycítil napätie, čo medzi nimi panovalo, a pridal sa k všeobecnej nálade. Spomenul si, ako robil to isté, keď sa rodičia pohádali a zanovalo mlčali. Raymond bol synom Gracielinej sestry Glorie. Otca nikdy nepoznal. Keď Gloriu pred tromi rokmi zavraždili, zobrala ho k sebe Graciela. McCaleb sa s nimi oboma zoznámil pri vyšetrovaní Gloriinho prípadu.

„Ako bolo na softbale?“ spýtal sa napokon.

„Dobre.“

„Skóroval si?“

„Nie.“

„Budeš, neboj sa. Len sa musíš snažiť. Neprestávaj s tým a začne sa ti dariť.“

Terry tušil, že vo veci je aj niečo iné. Raymond chcel ísť ráno na plavbu, no on mu to nedovolil. S Buddym a klientmi z mesta bolo totiž na palube osem ľudí – presne toľko, koľko dovoľovali bezpečnostné predpisy. McCaleb ich nikdy neporušil.

„Počuj, ďalšiu plavbu mám až v sobotu, ale zatiaľ sú na ňu nahlásení len štyria. Tipujem, že teraz v zime viacerých ani nezoberieme. Ak sa to nezmení, môžeš ísť so mnou.“

Chlapec sa okamžite rozžiariť a zabodol vidličku do bieleho rybieho mäsa na tanieri. V jeho drobnej ruke vyzerala priveľká a Terry mu ho prišlo na chvíľu ľúto. Na desaťročného bol veľmi drobný. Samého ho to dosť trápilo a často sa nevlastného otca pýtal, kedy vyrastie. On mu vždy odvetil, že čoskoro, hoci bol presvedčený, že bude vždy malý. Vedel, že ani jeho matka nebola bohvieako vysoká a otec bol podľa Gracielinho rozprávania malý vzrastom aj charakterom. Zmizol, skôr než sa Raymond narodil.

V družstve hral vždy posledné husle, pretože bol príliš malý na to, aby mohol konkurovať urastenejším chlapcom svojho veku. Zrejme aj kvôli tomu ho čoraz viac priťahovali iné zábavky, než je kolektívny šport. Miloval rybačku a McCaleb ho cez voľné dni často brával do zálivu na platesy. Keď mali klientov a na lodi ostalo voľné miesto, Raymond prosíkal, aby mohol robiť druhú pomocnú silu. Terry mu potom zakaždým s gustom dal v zalepenej obálke päť dolárov ako zaslúženú mzdu.

„Budeme ťa potrebovať na sťažni,“ pokračoval. „Táto skupina chce ísť na juh na mečiare. Čaká nás dlhý deň.“

„Super!“

McCaleb sa usmial. Raymond miloval prácu na sťažni, odkiaľ mal vyhľadávať ryby prehánajúce sa tesne pod hladinou. S pomocou ďalekohľadu v tom bol ozajstný preborník. Terry pozrel na Gracielu, či má z toho rovnakú radosť, ona sa však pozerala len do taniera. Na tvári nemala ani najmenší náznak úsmevu.

Chlapec o chvíľu dojedol a spýtal sa, či si môže ísť zahrať hru na počítači. Graciela mu povedala, aby stlmil zvuk, nech nezobudí malú. Odniesol prázdny tanier do kuchyne a Graciela s McCalebom ostali pri stole sami.

Terry vedel, prečo Graciela mlčí. Nemohla nahlas povedať, že nesúhlasí s tým, aby sa zapojil do vyšetrovania, pretože ho pred tromi rokmi požiadala presne o to isté a vďaka tomu sa vlastne dali dokopy. Bola zajatkyňou trpkkej irónie osudu.

„Graciela,“ začal neisto. „Viem, že nechceš, aby som to robil, ale...“

„To som nepovedala.“

„Ani si nemusela. Poznám ťa a podľa toho, ako sa tváriš už od chvíle, čo...“

„Len nechcem, aby sa všetko zmenilo. To je celé.“

„Ja ti rozumiem. Ani ja nechcem, aby sa všetko zmenilo. Nezmení sa to. Len sa pozriem na spis a nahrávku a poviem jej, čo si o tom myslím.“

„Tým sa to neskončí. Aj ja poznám teba, Terry. Videla som, ako robíš tieto veci. Chytí ťa to. Vždy si v tom bol dobrý.“

„Nič ma nechytí. Urobím len to, čo odo mňa chcela, a tým sa všetko skončí. Nebudem to robiť doma. Vezmem si to na loď, takže to ani nebude v dome. Dobré? Nechcem to mať doma.“

Vedel, že to urobí bez ohľadu na to, či mu to Graciela schváli, no aj tak chcel počuť jej súhlas. Ich vzťah bol stále dosť čerstvý a on sa akosi neprestajne snažil, aby mu všetko schvalovala. Už predtým o tom premýšľal. Nevedel, či sa to nejako netýka druhej šance, ktorú dostal od osudu. Za posledné tri roky sa prebojoval cez nekonečné množstvo pocitov viny, no aj tak sa mu občas znenazdajky postavili do cesty. Z akéhosi dôvodu mal pocit, že ak získa súhlas tejto ženy so svojou existenciou, potom bude všetko v poriadku. Jeho kardiologička vravela, že je to typický pocit viny človeka, ktorý prežil. Žije preto, lebo niekto iný zomrel, a snaží sa nájsť z toho vykúpenie. On sám si však myslel, že vysvetlenie celej veci nebude ani zďaleka také jednoduché.

Graciela sa zamračila, čo však neznamenal, že by bola menej krásna. Jej pleť bola ako z medi a čierne vlasy jej lemovali tvár s takými tmavými očami, že sa takmer nedalo rozoznať, kde sa končí dúhovka a začína sa zrenička. Gracielina krása bola ďalším z dôvodov, prečo chcel, aby mu všetko schválila. Keď sa naňho usmiala, mal pocit, akoby ho to očisťovalo od všemožného zla.

„Terry, počula som, čo ste si hovorili na verande. Keď malá stíchla, dalo sa rozoznať každé slovo. Počula som, ako hovorila o tom, čo ťa ženie dopredu, aj o tom, že neprejde jediný deň, aby si nespomínal na to, čo si kedysi robil. Povedz mi jedno. Má pravdu?“

McCaleb chvíľu mlčal, pozerajúc na svoj prázdny tanier a potom na svetlá domov na protilahlom kopci. Nakoniec obrátil pohľad ku Graciele a prikývol.

„Áno. Má pravdu.“

„Takže to, čo tu robíme, naše dieťa a všetko ostatné, je len lož?“

„Pravdaže nie. Ste pre mňa to najdôležitejšie a dal by som všetko, len aby som vás ochránil. Odpoveď však znie – áno, premýšľam o tom, čím som bol a čo som robil. Keď som pracoval v FBI, zachraňoval som ľudské životy, Graciela. Je to tak. Odstraňoval som zo sveta zlo, aby v ňom bolo aspoň o trochu menej temnoty.“

Ukázal rukou na prístav pod kopcom.

„Teraz mám úžasný život s tebou, Cielo a Raymondom. Okrem toho... chytám ryby pre boháčov, ktorí nevedia čo s peniazmi.“

„Ale ty chceš mať oboje naraz.“

„Sám neviem, čo chcem. Viem však toľko, že som jej to všetko vravel, lebo som vedel, že nás počúvaš. Hovoril som, čo si chcela počuť, no v duchu mi bolo jasné, že to nie je pravda. Najradšej by som bol hneď tam otvoril ten spis a pustil sa do práce. Jaye ma odhadla správne, Gracie. Nevidela ma vyše troch rokov, a aj tak presne vedela, ako zareagujem.“

Graciela vstala, obišla stôl a posadila sa mu do lona.

„Len sa o teba bojím. To je všetko,“ povedala.

Pritiahol si ju bližšie.

Vybral zo skrinky dva vysoké poháre a postavil ich na linku. Do jedného si nalial vodu a do druhého pomarančovú šťavu. Potreboval ich na zapíjanie dvadsiatich siedmich tabliet, pripravených na pulte. Hltal ich jednu po druhej a striedavo zapíjal vodou a šťavou. Rituál užívania liekov musel každý deň opakovať dvakrát a z duše ho nenávidel. Nie pre chuť – s tou sa už dávno zmieril, ale preto, lebo mu kruto pripomínal, ako veľmi je závislý od vonkajších faktorov. Tie pilulky boli preňho ako vodidlo pre psa. Dlho by bez nich neprežil. Jeho život sa do veľkej miery krútil okolo toho, aby ich mal vždy poruke. Plánoval si podľa nich veci, zháňal ich, robil si z nich zásoby... Niekedy sa mu o nich aj snívalo.

Keď skončil, vrátil sa do obývačky, kde si Graciela čítala časopis. Nezdvihla od neho zrak, čo bol ďalší neklamný dôkaz, že sa nezmierila s tým, čo sa odrazu deje v jej domácnosti. Chvíľu tam stál, a keď sa nič nezmenilo, odišiel do detskej izby.

Cielo spala vo svojej kolíske. Svetlo bolo stlmené tak, aby v miestnosti bolo vidieť, no aby ju nerušilo. Pristúpil k nej a sklonil sa, aby ju počul dýchať a cítil jej detskú vôňu. Pleť aj vlásky mala tmavé po matke, no jej oči boli modré ako oceán. Drobné ručičky pevne zaťala v päsť, akoby sa pripravovala na boj so životom. Najviac ju miloval práve vo chvíľach, keď spala. Spomenul si na všetky prípravy, ktoré s Gracielou absolvoval, na všetky knihy, kurzy a rady od pediatrikálnych sestier. Pripravovali ho na to, že bude zodpovedný za nesmierne krehký detský život. Nepovedali nič o tom, že by to mohlo byť presne naopak. Až keď ju prvý raz držal na rukách, uvedomil si, že teraz jeho život závisí od nej.

Natiahol sa k nej a pohladil ju po chrbátiku. Jeho dľaň ho zakryla takmer celý. Cítil, ako jej bije srdiečko. Malo rýchly, zúfalý rytmus, pripomínajúci narýchlo šeptanú modlitbu. Občas si pristavil ku kolíske hojdacie kreslo a dlho do noci ju pozoroval. Dnes to však bolo iné. Musel ísť. Čakala ho práca. Krvná pomsta. Nebol si istý, či sa sem prišiel len mlčky rozlúčiť alebo či podvedome potreboval súhlas aj od dcéry. Nemalo to logiku, no vedel, že kým odíde, musí sa na ňu aspoň chvíľu dívať.

Prešiel cez prístav k mólu s člmi. Našiel medzi nimi svoj zodiac, nasadol doň a spis aj kazetu uložil do skrinky, aby sa nenamočili. Na druhé potiahnutie štartovacieho lanka mu naskočil motor a mohol vyraziť po hlavnej trase, vedúcej stredom prístavu. V Avalone neboli prístavné móla. Lode kotvili pri bójach, kopírujúcich polkruhový záliv. Keďže bola zima, nachádzalo sa ich tu len málo, no ani tak nešiel pomedzi bóje. Držal sa vyznačenej trasy, akoby viedol auto po obytnej štvrti. Ani tam nejazdíte po trávnikoch pred domami. Držite sa na ceste.

Od vody sa dvíhal chlad, a tak si zapol vetrovku. Keď sa priblížil k *Druhému moru*, zazrel za záclonou salóna mihota-